

Mijn mantel van ijs

Mijn mantel van ijs

Hanne Vandormael

Schrijfster: Hanne Vandormael
Coverontwerp: andermael
Illustratie: Meranna/Shutterstock.com
ISBN: 9789463863636
© 2019 Hanne Vandormael

*Met dank aan mijn vrienden en vriendinnen
voor het lenen van hun namen.*

Proloog

Ik sta buiten. In de regen. Mijn kap half op zodat mijn tranen zich vermengen met de regen. Mijn ogen dicht.

'Ik denk dat ik beter hier blijf.'

'Kom op Melinny!'

'Nee, nee, ik sta hier goed!'

Waarom moest ik hem per se plagen?

'Ik kom je halen eh!'

'Dat doe je niet!'

Dat deed hij wel. Ik zie nog perfect voor me hoe hij glimlachte. Hoe hij links en rechts keek en overstak.

Hoe de auto die uit het niets op hem afkwam, op hem inbeukte.

En hoe zijn lichaam op het asfalt lag.

Ik weet niet of hij toen al dood was.

De chauffeur stapte uit, liep naar Jarne toe en belde een ambulance.

Niet veel later kwam die en nam Jarne mee.

En waar was ik?

Nog steeds op de stoep.

Ik had nog niet bewogen.

Ik was net ijs.

'Melina!' roept plots een stem. Het is Gary, mijn pleegvader. Mijn ouders zijn omgekomen bij een mislukt experiment. Ze waren wetenschappers.

Ze waren niet vaak thuis, maar daar merkte ik niks van omdat Jarne altijd op me lette. Hij was eigenlijk de ouder. Daarom mis ik mijn ouders ook niet echt.

Maar Jarne mis ik wel.

'Melina!' roept Gary weer. Zijn stem klinkt dichterbij dus open ik mijn ogen. Hij staat een paar meter van me af met een paraplu in de ene hand en een pak zakdoekjes in de andere.

Ik was naar buiten gegaan toen ik hoorde dat het regende. Ik had een jas aangetrokken over mijn pyjama en droeg een paar slippers aan mijn voeten.

Vroeger lagen Jarne en ik buiten op onze rug naar boven te kijken als het regende. Natuurlijk lukte dat niet goed omdat de regen in je ogen

terecht komt en dat is niet zo een prettig gevoel. Meestal namen we dan zonnebrillen uit de la om toch naar de lucht te kunnen kijken. En als het bliksemde kregen we een lichtshow erbovenop. De dagen daarna waren we meestal verkouden.

'Melina? Het is elf uur. Wat doe je nog buiten?' vraagt Gary als hij de paraplu ook boven mijn hoofd houdt.

Ik reageer niet. Gary geeft me de zakdoekjes waarmee ik mijn gezicht afdroog. Hij legt een arm om me heen en trekt me even iets dichtert tegen hem aan.

'Sorry,' krijg ik er schor uit. Meteen begrijpt Gary het want hij geeft me een kus op mijn natte, wit-bruine haren die niet door mijn kap bedekt waren.

'Het is niet jouw schuld,' fluistert Gary terug en we wandelen samen naar binnen.

Hoofdstuk 1

'Ik heb een nieuwe afspraak gemaakt bij dr. Maren,' zegt mijn pleegmoeder, Martha, als we 's ochtends aan de ontbijttafel zitten. Ik kijk haar recht aan en vraag: 'Waarom?'

'Omdat je gisteren in je pyjama in de regen stond,' zegt ze. Ik haal mijn schouders op.

Sinds mijn broer overleden is, ben ik nogal oppervlakkig tegen mijn pleegouders. Ik doe het niet met opzet.

'Ik breng je vandaag ook naar school,' zegt Martha. 'Voor je - ze werpt een korte blik op Gary - je probleem,' maakt ze dan haar zin af. Ik kijk vluchtig naar mijn handschoenen.

Mijn ijsprobleem. Daarom brengt Martha me. Door dat probleem kan ik niet zwemmen, voor het geval we baantjes moeten trekken, want zodra ik het water aanraak, wordt het van ijs. En ik heb liever niet dat andere mensen dat weten. Als zij het doorvertellen, krijg ik een nog groter probleem.

'Oké,' is het enige wat ik zeg.

Na het eten maak ik mijn tas klaar. Niet dat er veel inzit. Ik heb mijn boeken nog niet, ik krijg ze pas vandaag. Nog een reden waarom Martha ook mee gaat. Zij controleert dat ik de juiste boeken krijg en goed opgevangen wordt in de klas. Ze heeft zelfs gevraagd aan de directie of iemand me een rondleiding kan geven. Vorige week hebben ze ons laten weten dat één van de leerlingen zich vrijwillig heeft aangemeld om de rondleiding te doen.

Als ik eindelijk klaar ben met mijn tas, neemt ook Martha haar spullen en samen vertrekken we. Gary geeft Martha nog een kus en zwaait naar me. Ik knik alleen maar, alsof we oude bekenden zijn in plaats van een echt gezin.

Nadat we tien minuten in de auto hebben gezeten, doemt het schoolgebouw voor ons op. Het ziet er redelijk nieuw uit, maar zodra we binnen zijn, zie ik dat het behang dringend vernieuwd moet worden. Zwijgend wandel ik naast Martha naar het secretariaat. Ze is hier al geweest bij de inschrijving. Ik wist er niet eens van omdat ik bij mijn therapeut, dr. Maren, zat. Je broer aangereden zien worden is een zwaar trauma om te verwerken.

'Hallo, dit is mijn dochter, Melina. Ik zou graag een paar dingen met de directeur willen bespreken, kan dat?' vraagt Martha aan de vrouw achter de balie. Ze draagt een wit hemd met daaronder een zwart topje. Aan haar benen draagt ze een lange jeans die ze heeft opgetrokken tot haar middel. Ze heeft bruin golvend haar wat me een beetje aan mijn eigen haar doet denken. Toen het nog niet zo wit was. 'Tuurlijk,' zegt ze stralend en ze loopt naar ons toe, naar de andere kant van de balie. 'Volg mij maar,' en ze wenkt Martha mee de gang in. 'Wacht jij hier maar, ik ben zo terug. Dan zal ik je je lessenrooster geven en wachten we samen op Henry,' zegt de vrouw tegen me. Ik staar haar enkel aan.

Wie is Henry nu weer?

De vrouw en Martha wandelen de gang verder in en ik blijf aan de balie staan. Ik kijk een beetje rond en mijn oog valt op een poster van een fuif: *DarkDance*. Ik ben nog nooit naar een fuif geweest.

Ik sta nog steeds naar de poster te kijken als de vrouw terugkomt.

'Zo, ik zal je je lessenrooster geven,' zegt ze en ze pakt een paar papieren, tikt wat in op de computer en de printer komt sputterend tot leven.

Op dat moment komt er een jongen binnen. Hij is lang, mager en heeft blond haar. Zijn bruine ogen zijn klein, wat erop wijst dat hij waarschijnlijk net wakker is.

'Sorry, ik ben door mijn wekker heen geslapen,' zegt de jongen.

'Geeft niet hoor. Zij is er ook net,' zegt de vrouw die naar me knikt. De jongen kijkt via zijn ooghoeken naar mij en terug naar de vrouw, die zich omdraait en naar de printer loopt.

'Christina?' vraagt de jongen.

'Ja?' zegt de vrouw die met de papieren terugloopt naar de balie.

'Hoe heet ze?' vraagt hij weifelend. Christina kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan en lacht een beetje.

'Ze staat recht voor je, Henry,' zegt ze en ze knikt opnieuw naar me. Even kijkt de jongen naar me. Zie ik er soms niet uit?

'Hier is je lessenrooster, Melina,' voegt ze eraan toe terwijl ze even naar Henry kijkt.

'Vandaag heb je deze lessen - ze gaat met een pen langs de eerste rij - je gymkledij krijg je ergens deze week. Je moet wel je boeken straks nog even komen ophalen, maar hier zijn de boeken voor vandaag al.'

Ze bukt even en zet een stapeltje boeken voor me neer op de balie. Ik knik. Dan komt Martha terug en wandelt nog even naar me toe.

'Alles is geregeld,' zegt ze. Snel geeft ze me een kus op mijn haar en draait zich om, om terug naar huis te gaan. 'Oh, Melina,' zegt Martha en ze draait zich terug om. 'Ik heb straks een vergadering en Gary moet er ook bij zijn, dus je moet te voet naar huis. Ik zal eten in de microgolfoven steken.' Dan is ze echt weg.

'Zo,' zegt Henry na een korte stilte. Hij draait zich voor het eerst helemaal naar me om. Hij bestudeert me even en gaat dan verder: 'Ik ben Henry en jij bent Melina?'

Ik knik.

'Goed, dan zullen we maar eens beginnen met de rondleiding,' zegt hij en hij wenkt me de gang terug in.

Hoofdstuk 2

Nadat we de school vanbinnen en vanbuiten hebben gezien, staan we voor het lokaal van het eerste lesuur. Henry zei dat we wiskunde hadden en toen ik voor de zekerheid mijn lessenrooster erbij nam, zag ik dat Henry gelijk had.

'We hebben hier altijd wiskunde,' zegt hij en hij leunt tegen de deurpost.

Ik knik. Dan is het stil. Het is een ongemakkelijke stilte want Henry gaat de hele tijd door zijn haar. Ook kijkt hij de gangen steeds opnieuw door, alsof hij iemand zoekt. De bel gaat en meteen komen er een paar leerlingen naar dit lokaal. Ik verdwijn een beetje op de achtergrond. Ik zie Henry praten met twee meisjes die langskomen en daarna met een jongen die ook bij mij in de klas blijkt te zitten. Die jongen is kleiner dan Henry. Hij heeft bruin haar en is wat breder.

Als de leerkracht komt en de deur opendoet, volgen de leerlingen naar binnen en gaan ze zitten. Er blijft nog een plaatsje over naast een meisje met een bril. Als ik naast haar ga zitten, bestudeert ze me vanuit haar ooghoeken.

Waarom doet iedereen dat steeds?

Ik kijk de klas rond en mijn oog valt op Henry die schuins van me zit naast de bruinharige-jongen.

'Goed, ik hoop dat jullie een leuke vakantie achter de rug hebben en terug hier zijn met veel goede moed om het nieuwe trimester te starten,' zegt de leerkracht. Ze is van middelbare leeftijd en heeft kort blond haar. Ze draagt een losse broek met een bloemenprint met een witte blouse op. 'En voor dit trimester hebben we ook een nieuwe leerlinge,' zegt ze en ze glimlacht bemoedigend naar me. Meteen hebben alle leerlingen hun aandacht op mij gevestigd.

'Wat is je naam?' vraagt de leerkracht vriendelijk.

'Melina,' zeg ik met een schorre stem omdat ik nog niet veel gepraat heb.

'Oké, Melina, we gaan allemaal ons best doen om je in de groep op te nemen. Ik ben ook de klastitularis van deze klas dus als er iets is, kan je naar mij komen. Mijn naam is trouwens mevr. Gorissen,' sluit ze af. Ik knik en staar wat voor me uit.

'Dan mag iedereen zijn boek pakken want we gaan er meteen invliegen,' zegt mevr. Gorissen en iedereen pakt zijn benodigdheden voor de les. Ook ik pak mijn boek en neem er een pen bij. De lessen van die voormiddag gaan als een waas voorbij. Ik zou liever thuis zitten. In mijn kamer. Met één van Jarnes truien die ik heb meegesmokkeld uit ons vorige huis. Natuurlijk zijn ze al gewassen maar toch ruik ik Jarnes geur door het wasmiddel heen. Het geeft me een veilig gevoel.

Tijdens de middag zoek ik een plaatsje in de kantine. Even twijfel ik of ik bij wat klasgenoten moet gaan zitten, maar besluit dan toch om in een hoekje te gaan zitten. Zo kan ik de hele kantine zien.

Het meisje waar ik in de les naast zat, zit bij een paar meisjes van een andere klas. En ik denk ook een hogere klas.

Henry en de bruinharige jongen, die blijkbaar Martin heet, zitten ergens met een paar meisjes en nog een jongen.

Ik herinner me vaag dat ik ook zo een groepje had. Het is nog maar een maand dat ik niet meer op mijn vorige school ben geweest, maar door de hectische toestand thuis vergeet ik die dingen. En het enige waar ik me op focuste, was Jarne. De eerste week wou ik niet geloven dat hij daadwerkelijk weg was en de weken daarna ging ik vaak naar dr. Maren.

Plots komen er drie meisjes voor mijn tafel staan zodat ik niet meer kan zien waar de rest van mijn klasgenoten zitten.

'Leuk haar,' zegt iemand. Het meisje heeft een blonde paardenstaart en een strak kleedje aan met daaronder doorzichtige nylonkousen.

Even denk ik dat ik haar moet bedanken voor het compliment, maar ik heb vrijwel meteen door dat ze het spottend bedoelde, dus zwijg ik.

'Waar heb je die handschoenen vandaan?' vraagt dan een ander meisje met roze haren die een beetje krullen en tot op haar schouders komen. Ze draagt een jeans met een shirt, zoals de meeste jongeren hier.

Ik staar beide meisjes aan.

'Waarom draag je ze eigenlijk binnen?' vraagt het derde meisje. Zij heeft zwart stijl haar en een piercing in haar neus. Ze draagt een broek met scheuren en een shirt wat over haar schouder naar beneden hangt.

Ik heb witte haren en draag handschoenen met een reden. Één die ik niet van de één op de andere dag zal verdwijnen.

'Mogen we erbij komen zitten?' vraagt het eerste meisje weer.

Ik staar nog steeds en hoop dat ze gewoon weggaan. Dat is niet zo want het blonde meisje en het meisje met de roze haren gaan tegenover me zitten. Het meisje met de piercing gaat langs me zitten. Ik schuif op en voor ik het weet zit ik op de hoek doordat de meisjes ook opschuiven.

Zonder iets te zeggen pak ik mijn spullen, sta op en loop door de kantine naar de uitgang, maar ik word onderweg gestoord door iemand die mijn naam roept.

'Melina!' hoor ik weer en ik draai me om. Henry heeft zijn hand opgestoken en wenkt me. Even twijfel ik want ik kan ook gewoon buiten gaan zitten.

Maar dan loop ik toch naar hem toe omdat Martha en Gary al sowieso vinden dat ik terug vrienden moet hebben. En nu heb ik een toevluchtsoord zodat ik binnen kan zitten. Want ook al is het lente en bijna zomer, door de zon kan ik niet opgewarmd worden. Daar heeft mijn ijsprobleem voor gezorgd.

Als ik voor de tafel sta, schuift Henry een stukje op zodat ik op het bankje pas. Dat vindt het meisje langs hem niet zo leuk want ze kijkt me kwaad aan. Aarzelend ga ik zitten. Misschien was buiten toch beter geweest.

'Hoe vond je de les al voor vandaag?' vraagt Henry dan en ik zie Martin van Henry naar mij en terugkijken. Hij denkt waarschijnlijk na over wat de reden zou kunnen zijn dat Henry me bij hem en zijn vrienden laat zitten.

Ik haal mijn schouders op en twijfel of ik een opmerking over mijn oude school moet maken, maar doe het dan toch niet.

'Ik hoorde dat je straks te voet naar huis moet, ga je dat wel redden met die boeken in je handen?' vraagt Henry.

'Hoezo?' vraag ik zacht, maar ik denk wel dat hij het gehoord heeft.

'Nou ja, de boeken zijn zwaar en ik denk niet dat je alles in je rugzak krijgt,' zegt hij.

'En daarbij, als je lang moet wandelen, krijg je nog een zonnesteek,' zegt Martin. Het is de eerste keer dat hij iets tegen mij zegt. Hij lacht een beetje, maar ik kan het niet opbrengen om terug te lachen.

'Ja,' zegt Henry bevestigend.

Opnieuw haal ik mijn schouders op. Dat zie ik straks wel zeker?

'Waar woon je ergens? Misschien kan ik je helpen? Of als Martin dichterbij woont ...' Henry maakt zijn zin niet af. Waarschijnlijk heeft Martin er toch geen zin in. En Henry evenmin.

'Tien minuten van hier,' zeg ik nog steeds zacht, maar hoorbaar.
'Met de auto - ik knik - dan is dat twintig minuten wandelen. Welke straat?' vraagt Henry.
'Klaproosweg,' zeg ik.
'O, in die straat woon ik ook,' zegt Henry, 'Ik zal je wel helpen met je boeken.'
Ik staar Henry even aan en kijk in zijn bruine ogen die al wat groter zijn dan deze morgen. Zou ik hem wel laten helpen?
Hij weet wel waar we heen moeten.
En hij moet toch in dezelfde straat zijn.
Dan kan hij me beter helpen dragen, toch?
'Oké,' zeg ik zacht.
Ik heb er nu al spijt van.

Hoofdstuk 3

Als de school uit is, loopt Henry met mij mee naar mijn nieuwe huis met een stapeltje boeken in zijn handen. We hebben de boeken eerst nog bij Christina opgehaald, maar dat ging redelijk snel doordat, zo heb ik de indruk, Henry haar lievelingetje is en we dus vlugger aan de beurt waren.

Nu lopen we zwijgend naast elkaar een wandelpad op. Aan de linkerkant is er een bos en aan de rechterkant zijn er een paar huizen met waarschijnlijk heel grote tuinen, maar die kan je niet zien door de hekken.

'Hoe vond je je eerste dag?' vraagt Henry als we net een ander padje zijn opgegaan. Dit ligt meer in een wijk.

Ik haal mijn schouders op.

'Dat aanschouw ik als een: door de rondleiding was het geweldig,' zegt Henry die een beetje lacht. Ik lach niet mee.

'Waarom gaf je die rondleiding eigenlijk?' vraag ik zodat ik niet helemaal sprakeloos lijk.

'Ik kreeg er extra punten voor en ik kon eerder van huis weg. Dat was een win-win,' zegt Henry die een binnenstraatje langs iemands tuin inloopt. De tuin is afgeschermd met een zwart hek.

Ik knik.

'Waarom?' is het enige wat ik vraag. Ik hoop dat hij het begrijpt.

'Waarom ik graag weg ben? Wel ja, mijn opa is onlangs bij ons komen wonen en het werkt mijn vader op zijn zenuwen dat hij naast mijn moeder ook nog eens door zijn eigen vader achter zijn veren wordt gezeten,' zegt Henry die naar rechts gaat als we uit het straatje komen.

'Natuurlijk maakt mijn zus die net aan het puberen is, het er ook niet beter op,' mompelt hij er nog achteraan.

Is hij een grote broer?

'Hoe is het bij jou thuis?' vraagt hij.

Ik overweeg om er niet op te antwoorden, maar dan zou hij me misschien raar vinden en niet meer aan zijn tafel laten zitten en dan zit ik daar. Met die drie meiden.

'Gewoon,' zeg ik. Misschien vindt hij dat wel voldoende om over me te weten.

'Geen ouders die altijd zagen?'

'Mijn ouders zijn dood. Ik woon bij mijn pleegouders,' zeg ik en ik kijk rond om de weg later nog te herkennen.

'O,' zegt Henry, 'Sorry?'

'Geeft niet,' zeg ik. Dan is het weer even stil.

'Waarom mocht ik eigenlijk aan je tafel komen zitten?' vraag ik in de hoop dat hij zegt dat ik er langer mag blijven zitten.

'O, gewoon. Ik zag je met die drie meisjes. Ze hadden je plek ingepikt en je wou waarschijnlijk ergens anders gaan zitten. Je mag er wel blijven zitten als je wilt. De rest van de vriendengroep vindt het vast niet erg,' zegt hij. 'Zo we zijn er bijna. Welk huisnummer?' vraagt Henry en ik herken de straat een beetje.

'23,' zeg ik.

'Echt! Ik woon vlak naast je,' zegt hij. Ik knik en we lopen door naar mijn huis. Voor de deur pak ik onhandig de sleutels uit mijn tas en open de deur. Meteen komt er een warme gloed naar buiten, maar ik voel er niet veel van.

'Waar mag ik de boeken achterlaten?' vraagt Henry.

'Volg mij maar,' zeg ik zacht en ik loop naar mijn kamer, die zich op de benedenverdieping bevindt. Eigenlijk sliep ik boven, maar omdat ik liever beneden wou slapen, kreeg ik deze kamer die normaal als bureau zou dienen.

'Waarom slaap je beneden?' vraagt Henry die in de deuropening blijft staan.

'Te weinig kamers,' zeg ik terwijl ik de boeken op mijn bureau zet. Natuurlijk is mijn antwoord gelogen want we hebben boven nog twee lege kamers.

'Ah,' zegt Henry die zijn stapeltje boeken langs dat van mij zet. Dan kijkt hij de kamer rond.

Het enige wat in mijn kamer staat is een bed, een bureau en twee stoelen van de woonkamer. Eentje dient als nachtkastje waar water en een klok op staat en de ander als bureaustoel. Martha zei dat we ergens deze week nieuwe meubels gingen halen. Want de begrafenis, de betalingen van het nieuwe huis en de verhuis zelf, hebben al voor genoeg problemen gezorgd. Daarbovenop kwamen nog mijn sessies met dr. Maren en het werk van Martha en Gary mocht zeker niet verwaarloosd worden. Ze zijn beide fotografen en werken samen voor een magazine. Soms schrijven ze zelf de artikels bij hun foto's.

'Leuke kamer,' zegt Henry dan en ik heb geen idee hoe lang de stilte heeft geduurd.

'Wel een beetje sober en warm,' zegt Henry die zijn zomerjas uitdoet. Ik heb de verwarming de twee weken dat ik hier ben op nummer drie staan zodat ik het warm heb, want door mijn ijsprobleem kan ik zelfs in de zomer in een winterjas rondlopen.

'Wil je wat drinken?' vraag ik aan Henry die zo te zien van de warmte ook zijn shirt lijkt te willen uittrekken.

'Water, graag,' zegt hij en ik loop hem voor naar de keuken. Daar pak ik twee glazen en vul ze met kraantjeswater. Ik geef er één aan Henry. Hij drinkt het in één keer leeg en geeft het glas terug aan mij. Ik zet beide glazen op het aanrecht, de mijne nog half vol. Als ik me terug omdraai zie ik Henry naar het bord waar onze agenda opstaat, kijken. 'Waarvoor staat de afkorting drMA?' vraagt Henry die al naar morgen kijkt.

Mijn afspraak met dr. Maren.

'Het is vast iets van mijn pleegouders,' zeg ik in de hoop dat hij erover ophoudt.

'Ah,' zegt Henry die me aankijkt. Ik kijk naar hem en wacht tot hij wegstapt. De meeste mensen vinden het ongemakkelijk als ik ze blijf aankijken.

Na een paar seconden kijkt Henry weg.

Ik kijk ook weer naar het bord.

Tot mijn ogen blijven hangen op dinsdag 21 mei. Jarnes verjaardag, staat er.

De weinige kleur die ik al heb, trekt weg uit mijn gezicht.

'Zullen we in de woonkamer gaan zitten?' vraag ik om hem weg te krijgen van het bord.

'Eigenlijk moet ik naar huis. Mijn ouders doen altijd moeilijk als het niet over school gaat,' zegt Henry die terug naar mij kijkt.

'Oké,' zeg ik. We lopen naar de deur en ik laat Henry uit. Hij heeft zijn jas over zijn arm en zijn rugzak over één schouder.

'Tot morgen,' zegt Henry.

'Daag,' mompel ik voordat ik de deur dicht doe en Henry het pad afwandelt.

Hoofdstuk 4

'Ik heb gehoord dat je op een nieuwe school zit?' vraagt dr. Maren op de nieuwe sessie die dinsdagavond plaatsvindt.

Vandaag was een beetje zoals gisteren. Ik mocht weer bij Henry aan tafel zitten, maar misschien wil ik er geen gewoonte van maken. Ik ben vandaag nog eens te voet naar school gegaan om te kijken of ik de weg nog wist. Gelukkig was dat zo.

En helaas hebben we al een toets opgegeven gekregen van Frans voor donderdag.

'Ja,' zeg ik tegen dr. Maren.

'En hoe bevalt het daar?' vraagt ze geïnteresseerd.

'Goed,' zeg ik.

'Heb je al vrienden?' vraagt ze.

'Het is mijn tweede dag,' zeg ik iets botter dan bedoeld was.

'Je gaat me toch niet zeggen dat je altijd alleen bent,' zegt ze en ze doet haar been over haar knie.

'Nee,' zeg ik kortaf.

'Met wie zit je dan? Zijn dat je vrienden?'

'Nee,' zeg ik. Ik ga haar echt niet vertellen over Henry!

'Met wie dan wel?'

'Met mensen,' zeg ik en ik kijk naar een poster achter haar.

'En vallen de lessen mee?' vraagt ze, van onderwerp veranderend. Ze heeft door dat ik haar er niet over ga vertellen.

'Ja,' zeg ik.

'Oké en hoe is het tijdens de pauzes?'

'Goed,' antwoord ik. Alleen die ene keer met die drie meisjes was een rommeltje.

Zo praten we nog even door en als laatst moet ik een fijne herinnering over Jarne vertellen, zo sluiten we de sessie altijd af.

'Vroeger gingen Jarne en ik altijd naar het bos,' zeg ik, 'Dan maakte Jarne een vuurtje met de lucifers die hij stiekem van Gary had genomen. Één keer mocht ik het doen, maar toen had ik me verbrand. Jarne gaf er een kusje op en heeft me toen verboden om ooit nog met vuur te spelen. Ik weet nog steeds niet of hij het letterlijk of figuurlijk bedoelde, maar we moesten er allebei hard om lachen. Daarna roosterden we marshmallows. Die van Jarne was aangebrand en ik

daagde hem uit om hem toch op te eten. En als de stoere broer die hij was, at hij het spekje op,' sluit ik mijn verhaal af.

'Mooi,' zegt dr. Maren en ze glimlacht bemoedigend naar me.

'Ik zal met Martha bespreken wanneer de volgende sessie zal plaatsvinden.' Ik knik.

Later zitten Martha, Gary en ik aan de keukentafel. Gary heeft gekookt en het is wel lekker. Vroeger kookte Jarne vaak omdat hij een koksopleiding deed.

Nu heeft Gary die taak op zich genomen.

Ik por wat in mijn eten.

'Volgende week maandag moet je weer naar dr. Maren gaan,' zegt Martha om het gesprek op gang te brengen.

Ik knik.

Na het eten ga ik snel naar mijn kamer. Ik leun even tegen de deur en zucht.

Plots wordt er op de deur geklopt. Ik doe ze open en staar in het gezicht van Martha. Ze is nooit groot geweest.

'Lieverd?' vraagt ze en ik rol met mijn ogen. Ik haat bijnamen en vooral als zo zoet lijken.

'We willen even ergens over praten,' zegt ze en ze loopt terug naar de woonkamer. Gary zit in de zetel en Martha gaat langs hem zitten. Ik blijf staan.

'Je weet dat het bijna Jarnes verjaardag is?'

Ik knik.

Sinds ik dat gisteren op het bord heb gezien, krijg ik het niet meer uit mijn hoofd. Hij is pas een maand dood en nu komt zijn achttiende verjaardag eraan. Dat kan ik niet aan.

'Nou ja, wij moeten werken en we willen graag dat jij ...' Ze kijkt twijfelend naar Gary.

'We willen graag dat jij naar school gaat,' maakt Gary haar zin af.

'Wat!' roep ik.

'We kunnen wel na school even langs gaan bij het kerkhof, maar we willen dat je doet alsof het een gewone dag is,' zegt Martha die recht gaat staan.

'Dat is het juist! Het is geen gewone dag!' roep ik.

'Maar we willen dat je naar school gaat,' zegt Gary die ook is recht staat.

'Nee!' Wat denken ze wel niet! 'Hij wordt achttien! Dat kunnen we niet negeren!' roep ik en mijn koude raast naar mijn handen. Kort kijk ik naar mijn handschoenen. Ze krijgen al een randje ijs. Snel trek ik ze uit en de vingers waar ik ze aan vasthoud, worden van ijs.

'Ik ga nergens heen! Niet naar school. Niet naar de begraafplaats!' roep ik en ik gooi mijn handschoenen naar Martha en Gary toe om mijn woorden kracht bij te zetten. Ik loop de kamer uit en ga naar mijn slaapkamer. Als ik de deur dicht heb gedaan, stort ik in. De tranen rollen geruisloos over mijn wangen.

Normaal werd Jarne achttien. Achttien! Hij mocht autorijden, gaan studeren. En dat heb ik allemaal verpest. Als ik niet zo plagerig was, had ik mijn broer nog gehad.

Ik pak een trui van mijn broer uit één van de dozen en trek die over mijn hoofd. Ik ga op mijn bed liggen en veeg met de mouw van mijn wangen droog.

Dan klopt er opnieuw iemand op mijn deur. Meteen stop ik met wenen. Martha of Gary mogen me zo niet zien. Dat hebben ze al even niet meer gedaan.

'Melina?' zegt Gary's stem en ik kijk op. Hij heeft zijn hoofd om de deur gestoken en komt de kamer binnen. Hij ploft naast me neer. Ik kijk naar mijn streepjessokken en zorg ervoor dat Gary mijn gezicht niet te zien krijgt.

'We willen gewoon een normaal leventje. We willen verder gaan, niet steeds meer verdrietig zijn. Elkaar verdrietig zien en vooral jou niet. We weten dat het je broer is en we weten dat het nog maar een maand geleden is, maar we proberen om ons ergens anders op te focussen dan op hem. Hij zou ook gewild hebben dat je verder ging,' zegt hij en hij legt een arm om me heen.

Ik weet dat ze dat willen en ik weet dat Jarne dit niet gewild heeft maar zijn achttiende verjaardag! Daar kan ik niet omheen.

'Sorry,' zeg ik met een schorre stem.

'Het is niet jouw schuld.'

En na al mijn pogingen om niet te wenen in Gary's bijzijn kan ik het niet meer aan. Ik stort in. Opnieuw. En deze keer stop ik niet als ook Martha erbij komt zitten.

En dan voel ik dat mijn pleegouders dit ook niet willen. Want als ik instort, dan neem ik ze mee.

'Sorry,' fluister ik en ik weet niet meer voor wat ik allemaal sorry moet zeggen.